

A Galamus népe

2011 június 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Magyar az, akinek fáj Trianon! – írta Illyés Gyula. Bauer Tamás tehát nem magyar – zárhatnánk le röviden az egész történetet, ha nem lenne ezzel mindjárt két probléma is. Az egyik az, hogy Bauer – sajnos – magyar, még ha ez oly kellemetlen tény is számára (A két b?rönd alighanem húsz éve ott van összecsomagolva a bejárat mellett.)

A másik gond súlyosabb: Bauer nem magányos ?rült, hanem megtestesíti mindazt, amibe Magyarország hatvan év alatt csaknem belepusztult. Árulás, kollaboráció és szemfényvesztés. Öklendezés mindattól, ami köteléket jelent e táj lakói között. Ahova Bauer a legnagyobb sajnálatára odaszületett.

Talán nem véletlen, hogy Gyurcsány (kurvaország) Ferenc egyik legf?bb szellemi támasza éppen Bauer Tamás. A sért?dött Szadesz-vezér ávóscsemete, és valamikor volt pszeudo-ellenzéki (nevezzük így azokat, akik Aczél elvtárs jóváhagyásával írhattak a Beszél?be).

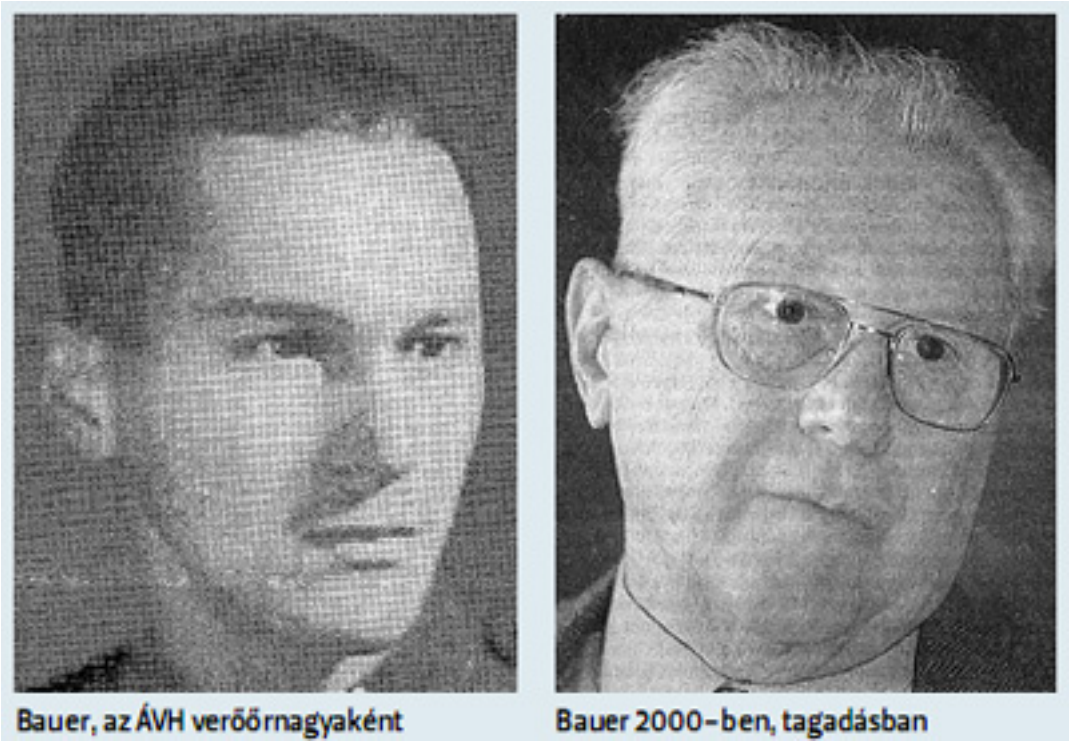

Háboroghatnánk, hogy Bauer Tamás a nemzeti összetartozás napjára id?zített publicisztikájával túlment minden eddigi határon, de ez nem igaz. Bauer pontosan azt írta le, amit az ? szellemi és politikai közösségének tagjai egy évszázada gondolnak Magyarországról, és amit – körmönfontabban ugyan –, de a képünkbe is vágnak nap mint nap.
? csupán annyit tett a Népszavát balról támadó Galamus.hu-n, hogy felvilágosította a nemzeti összefogás gondolatától esetleg megbódult eszmetársait a helyes irány fel?l, s egyben felmentette ?ket a Trianonnal kapcsolatos kett?s beszéd kellemetlen kényszere alól. „Hogy a magyar jobboldal semmit sem tanult az elmúlt száz évb?l, azt tudjuk, egyre világosabban látjuk. Baloldaliaknak és liberálisoknak azonban nem kellene elfogadniuk ezt a történelemfelfogást, nem kellene trianoni tragédiáról beszélniük” – írta, közvetlenül azután, hogy kifejtette: Trianon voltaképpen igazságos volt, hiszen a békediktátum el?tt több ember élt kisebbségi sorsban a Kárpát-medencében, mint utána. (Némi szépséghiba, hogy Bauer nagyvonalúan a magyar elnyomás alatt él?k közé sorolja a majdnem önálló horvátokat is.)

Az SZDSZ egykori vezet?ségi tagja az asszimilációt amúgy kívánatos jelenségnek tartja, hiszen szerinte kedvez? fejlemény, hogy az elmúlt nyolcvan évben még tovább csökkent a Kárpát-medencében a kisebbségben él?k

aránya (ma már csak 10-12 százalék, nem nehéz kitalálni, hogy a magyarok rovására.) Itt van tehát a 21. századi liberális filozófia: asszimilációval a kisebbségi lét emberi jogi problémái ellen! Legyen büszke többségi, ne elnyomott magyar! – hirdethetnék lelkesen szerte
a Kárpát-medencében.

A hét végi baueri színvallás lelkesít?leg hatott a posztmarxista siserehadra: napok óta sz?nni sem akar az epeömlés a sajtóban és az internetes oldalakon. Véres rongyként hordozzák körbe Kövér Lászlónak a Hospodárské novinynak adott, amúgy zseniális interjújára kikönyörgött szlovák felháborodásokat. Bombahírként tálalják az állampolgári eskük és az összetartozás napjára adott román–szlovák–szerb széls?séges, soviniszta reakciókat és álszent politikusi aggodalmakat, és szörnyülködnek a szegény hazai iskolásokat sújtó, „november hetedikéket lepipáló” Hoffmann Rózsa-i megemlékezések miatt.

Bauer, az ÁVH verőőrnagyaként

Bauer 2000-ben, tagadásban

A kedves Bauer-papa

Miközben a Bauer-félék arra buzdítják az akolbelieket, hogy tanuljanak meg örülni Trianonnak, és a 2004. december 5-i „nem-kórus” lassan újra egymásra talál, a magyar nemzet a legutolsó bástyáit veszti el a mai határokon túl.

Az ukrán és szlovák intrikákról sokat olvashattunk az elmúlt hónapokban. Romániában pedig éppen azon megy a választási licit, hogy melyik párt hányfelé szabdalná szét a Székelyföldet. A Nagy-Románia Párttól egészen az RMDSZ koalíciós partneréig a közös nevez? – ahogyan az Adevarul tegnapi száma felhívja rá a figyelmet – az, hogy Románia szívében nem alakulhat ki „magyar enklávé”.

A Galamus népe örülhet, lassan megoldódik a magyarkérdés. Már csak mi, az illyési értelemben vett magyarok rondíthatunk bele a rózsaszín álmokba. De nagyon.
Huth Gergely, magyarhirlap.hu

Ajánló